

Székely Magda

ÖSSZES
VERSE

C·E·T

BELVÁROSI KÖNYVKIADÓ

Székely Magda
Összes verse

A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alapprogram
Irodalom és Könyv Szakmai Kollégiuma
támogatta

*Leüthetsz. Én nem ütök vissza.
Az én kezem gyöngé a rosszra.
A hulló test helyén leüthetetlen
erősen áll az én igazi testem.*

A CET Belvárosi Könyvkiadó kiadása
Budapest, 2000

ISBN 963 911434 0

Copyright © Székely Magda

Kötábla

Mártír

Állótüzek tölcseirein
lebeg az irtózatos trónus.
Szeráfok és griffek helyén
ők állanak, ragyog a csontjuk.
Kezek idétlen erdeje
hadar az űrben, vézna szárnyak,
eleven botként lengenek
a fényküllőjű némaságban.

Sűrűsödik a levegő,
szálhoz kötődik a magasság.
Fokokra szakad, kifeszül,
én támasztom a létra alját.
szétporlik alattam a föld,
de fönn az ég ércnél keményebb,
s kongatni kezdi kórusát
az üdvözültek énekének:

Szent, szent, szent vagyok én,
merő gáz a testem,
szappan és gáz, szappan és gáz,
az én glóriám iszonyatos.

egy lapnyi tűz, ennyi az arcuk,
ki különbözteti meg őket?
Lobog az ég, ruhátlanul
lobog az eleven enyészet.
A harminckilós kerubok közt
ő is ott áll, melyik az arca,
egy lapnyi tűz – hatmillió
egyforma fénye eltakarja.

Suhog a létra, ragyogó
fokai a magasba visznek.
Keskenyedő talpa a föld,

csúcsa nekifeszül a tűznek.
 És megragadnak odafenn,
 én nem akarom, de hiába,
 és belefájom fogamat
 az oltár szörnyű parazsába.

Hatmillió ércoszlop izzik,
 ki tudja már, melyik az anyja?
 Gyűrűzik, felkél, fut a láng,
 s a csontjaimat megrohanja.
 Imhol vagyok, imhol vagyok,
 megjárva minden torlaszoknak
 hegyét és árkát, itt vagyok,
 s lobogok, mert ők is lobognak.

Hogy tűz ne hulljon

B. I. emlékének

A mindenektől elhagyott
 csontok fölött magam vezeklek.
 mert szólottak a koponyák,
 s én rendeltettem őrizetnek.

Ezékielhez szólt az Úr,
 és válaszolt a bizalomra,
 és húst növelt a csontokon,
 s feltámadott a hekatomba.

Én kérdezek, de nincsen Úr,
 hogy én helyettem válaszoljon,
 s nem lakik bennem hatalom,
 mely élő húst növel a csonton.

Kinek mindenre joga van,
 az mihez kezdhet e jogával?
 S kinek bocsássa meg a bűnt,
 amelyet senki el nem vállal?

Gyökértelen is felszökik
 a bizalom törekeny szára.
 Az igazakat számolom,
 hogy tűz ne hulljon Szodomára.

Kötábla

1

Iszonyú volt régen. Kemény
 törvények buktak és születtek.
 lobogott élő szózata
 kötáblának és feszületnek.
 A hasadozó ég szava
 próféták csontjaiba vágott,
 tűzoszlopok és víziók
 ragyogtatták a pusztaságot.

Ma iszonyúbb. Jónás mikor
 futott a szótól, tudva tudta,
 melyik a hang, melyik a hús,
 melyik a város és a puszta.
 De ma Tarsis és Ninive,
 mint két tojás, egyforma város:
 Ki tudja, hogy menekül-e,
 vagy most ért el feladatához?

Mert megritkultak az egek,
 isteni szó senkit nem öklel.
 Hadakozunk, és nem segít
 ma senki fényes hirnökökkel.
 Nekünk kell tudni egyedül,
 testünk mulandó, kén és foszfor,
 s ha késlekedünk szólni,
 a föld s az ég is velünk pusztul.

2

A homokpuszta közepén
 ételem ritka fű és sáska.
 Fülemből régesrég kihalt
 a tengerpartok csattogása.
 Nem nyelt el a hal. De a föld
 a kedvemért mannát se termett.
 Fölöttem égő korona,
 a nap kemény tüskéi vernek.

Szavam száraz, mint ez a táj.
 Mert ki a népet attól óvja,
 ami majd eljön, biztosan,
 ha addig meg nem tér a jóra,
 az még segíthet. De aki
 maga mögött az iszonyattal
 a megtörténtet hirdeti,
 annak már nincs tennivalója.

Én minden éjjel csontmezők
 fölött virrasztok. Néma oltár.
 Mind rámmered. Nincs szigorúbb
 a megvalósult víziónál.
 mert rámmered, és kényszerít,
 s ki erre egymagam maradtam,
 szólnom kell. Semmisem segít,
 de ne maradjon kimondatlan.

Két szonett

1

Bordák mögött szorító aggodalma
 kötötte rá e tájra testemet.
 A város egyre változik, de rajta
 vázként kiüt a régi rettenet.

Vénáim medrén átreng a Duna,
 Pestet s Budát hordozva jár a vér.
 Megújul a friss hónapok sora,
 de egy év vájatába visszatér.

Minden Karácsony egy decemberé.
 A mozdulatlan dátumok köré
 ülepszik minden múlttá-dermedő

sebes perc. Újra-elvállalt hazám
 gondjait immár híven hordanám,
 s a büntudat ráanksúlyosul, akár a kő.

2

A büntudat ráanksúlyosul, akár a kő.
 Az ország nem tekintett iszonyukra,
 míg vánszorogtak, s az út szűkülő
 torka felitta őket. Ám emlékük, mint az ikra,

csomókban ül a bontott síku tájon,
 s testetlenül, a széthullott keretben,
 a Bécsi-utat nem fogyó menetben
 tapodja egyre hatszázezer lábnyom.

Úgy fedi őket most a jeltelen lét,
 mint hüvelye a megpihenő pengét,
 s új fát érlelő magházat az alma.

Kettécsapott törzsből, erőtlen ágon
növekszik ittfelejtett ifjúságom,
és szétforgácsolódik, mint a szalma.

Az ítélet

Nem enyhülhetek, mert helyettük élek,
akikben többé nem kelhet bocsánat.
Ők nem változnak. Mint föld a követ,
úgy viselik a mozdulatlan vádat.

Tavaszdodik. Én eszem és növekszem.
Az eleven hús előhöz hajolna,
kapaszkodnék a létező világhoz,
mint növény a karóra,

de úgy kell élnem, könyörtelenül
és enyhületlen, ahogy ők halottak.
Meg kell maradnom, mint földön a kő,
igazságukban meg nem ingatottnak.

Heged a föld, kihasított helyük
a születőkkel lassan megtelik,
minden nyomukat benövi az élet.
Magam vagyok az utolsó ítélet.

Az élő

Inkább pusztultam volna el velük,
mint így éljek, halálukkal tömötten.
Le-lecsapnak rám, mint a keselyűk,
és kitépik a részüket belőlem.

Joggal teszik. Helyettük test a testem.
Utolsó perceiket viselem
tizenhat éve. Akár a kereszten,
úgy csüggenek felemás szivemen.

Én vinném őket magammal tovább,
hadd lenne súlyuk bennem erjedő,
hadd lennének, mint odakinn a fák,
növekedő és újuló erő –

Az élő gyengül. Lenne úgy talán,
hogy ne a végső percet hordanám,
hanem azt, melyben árokpartra érve
emlékeztek egy jó falat kenyérre.

Szakadék

Ki vasárnapi levesét
étvággyal ette, vagy a járda
szélén nyugodtan álldogálva
elnézte foltnyi arcukat,
míg botladoztak a menetben,
míg vonultak, a föld lakatlan
tájainál magányosabban,
a téli Dunapart felé,

mit tudja az, miféle sziklán,
milyen szakadék peremén,
lábujjhegyen micsoda partok
kopár fokain állok én,
s hogy elszakíthatatlanul
milyen erő köt ide engem,
hogy mit emelek vállamon
magányosan és elveszetten?

De így igaz: most egymagam
tartom fel őt a két karomban.
S ha nem nyúl értem senkisé, és izmom végül összeroppan,
és kicsúszik lábam alól
az emberség végső karéja,
ha nem nyúl értem senkisé,
lezuhanunk a szakadékba.

A harmadik

Ha elindul a harmadik királyfi,
a pillantása meghökölve retten
minden fatörzsre a körengetegben,
mert testvéreit látja kőben állni.

És tudja, addig nem mehet tovább,
míg akárhogy is, rá nem lel a szóra,
amit kívánt az útszéli boszorka,
ami a követ hússá oldaná.

Hogyan mondaná az igazi erdőt,
hogyan hallaná minden madarával,
amikor ő az iszonyúban lábal,
s már öntestét is kikezdi a kő.

De nem mozdul az egy-útját szegő
kopár kolosszusok, a bátyjai
erdejéből, mert azt a szót csak ő,
a legkisebb képes kimondani.

Hívás

Mert arra készült, hogy kivédené,
ha tán a többi újra nekitámad,
s a gyűlöletet vállalta urának,
bár tudta: él a legbelső alázat,
s szíve kezdettől a szereteté.

S azt kapta végül is feladatának,
hogy két vállával tartsa meg a házat,
mely egykor ráomlott és betemette;
túlélte és vallotta, nincs bocsánat,
s keményen állott a romnak felette.

- Én sokat nem tudok, és erőm is csak annyi:
próbálok a hívásnak szót fogadni,
mert hívást hallok én, s ha újra ellenemre
fordulnak a falak, ha újra betemetne,
hát úgy legyen, ha újra ellenem dől.
Én lemondottam minden védelemről.

Part és tenger

Az emlék

Kiszolgáltattam kényre-kegyre.
Idegen tájakhoz kötődtem.
A sárgavörös esti víz
kifogyhatatlan félkörökben
rajzott, s mikor itthon a híd
vasának támasztottam arcom,
megvakított a szemhéjam mögül
felgyúló déltengeri alkony.

Mert minden éjjel visszatért
a váltóláz. Légűrbe vágott
feszes sugár, futott a test
eltávolodó fókuszához.
Fölöttem kétszemhéjnyi táj
félholdja tűzött minden éjjel,
küszködtem, vergődő rovar,
az ébredöntött meredéllyel.

Szabadulok lassan, de látom,
mint tompul el az őszi tenger
tollszürke lapja, és a dombok
gyürkéi közt, magányos ember,
ott áll ma is, megnövekedve,
a hegyvidékig ér a karja,
s a távozó, veszendő tájat
emlékeimben összetartja.

Part és tenger

Egyszer a nap, máskor a hold
nehéz fényében állt a tenger.
Hol tűzvörösén csattogott,
hol vasfehéren nyugodott el.
És nyár volt minden éjszaka,

egyetlen zápor sem szakadt le,
világított a puszta víz,
sötétedett az ég fölötte.

A part mentén ketten futottunk,
átugorva az árkokat.
Lábunkon átsapott a tajték,
súrolt a száradó moszat.
Jó másfél óra rohanás
a szélben, s odabenn a tábor
lámpái, csöndje. Mi maradt
a napokból és éjszakákból?

Ahogy kibomlik a növény,
úgy hajt ki bennem minden óra.
Lábamat verdesi a víz,
leszáll, és felcsap sustorogva.
Futok-futok a parti szél
sodrában, most már egymagam,
a lámpák és csönd felé
futok a szélben, boldogan.

A kárhozott

Létük határán áthajoltak
a hegytetőig, ahol laktam.
Láttam fenyőfatestüket,
és biztonságos áhítatban
érinthessem bő köntösük
érc-sodrú, eleven szegélyét.
Nagy szárnyuk érdes tollai
jártukban homlokomat érték.

Mikor zuhantam, és az ég
falai zúgtak körülöttem,
s a meghasadó levegő

sebes küllőibe ütődtem,
még láttam fénylő sarkukat
megvillanni a hegygerincen.
aztán lassult a zuhanás,
s a vizek aljára keringtem.

Elfeketedő testemet
vak pernyeként viszi az áram,
az olajos, ásványi víz
emelget sűrű kosarában,
s míg a kopár, éjféli tenger
üteme harsog szakadatlan,
kihallom szárnyaik zaját
az eltávolodó magasban.

A tenger

Kiűsztam egyszer délután
a változatlan horizontra.
Baloldalt kúpos hegyvidék,
jobbról a félsziget korongja.
Emelkedett és elsimult,
duzzadt és lelapult a felszín,
s horpadva siklatott tovább
nyílegyenes átlója mentén.

Emelkedik és elapad
a hónapok szapora gátja.
Feldobja testemet a tél,
s könnyörtelenül visszarántja.
De éjjelente egy faág
ütődik sátorunk falához,
s a fák mögött úgy zúg a víz,
mint távolról egy esti város.

Egyetemes robaj. A fény
 felfut a kövön. Ritka tajték.
 A házak mintha szintüket
 leejtenék és megemelnék.
 Előredőlök. Kezemet
 ferdén a szemem elé tartom.
 Ragyog, vakít a lámpasor
 a másik járdán, vagy a parton.

Veszedelem

A fák mögött éhes vadak
 ugrásra készen, hetek óta
 figyelnek és lapítanak,
 meg-megráng a bokrok bozontja.

Sárga karikák, szemgolyók
 tüze kitágul, hunyorog,
 átsüt a fekete borostyán
 vastag bőrén, akár az ostyán.

A törzsek mozdulatlanok,
 de gallyakon, leveleken
 könyörtelenül kiragyog,
 veszedelem, veszedelem.

A fa

A sok közül annak a fának
 jeggyel jelölt gyümölcse férges.
 De kit az Isten alkotott,
 kívánczik az ördögéhez.

A szeretet, a gondolat
 világos rétege alatt,

a sötétben idegen éhség
 löki növekvő érverését.

Éhség a rosszra. Iszonyú,
 a többi között az a fa
 magányosan már úgy lobog,
 akár az Isten pallosa.

Bukott angyal

A mélyek mélyén odalenn
 felépül az egyetlen ország,
 hol a gonoszok lábait
 az irgalom könnyei mossák.

Szegények. Régi, gyönyörű
 arcuk a bűntől megromolva.
 Akié ez a száanalom,
 az velük együtt jut pokolra.

Kiséró

Lépteimet követi
 lappangva a szerelem,
 fal mellett húz, meglapul
 minden utcaszögleten.

Mint az árnyék, akkora,
 jár mögöttem nyomtalan,
 azt hiheti, aki lát,
 én megyek csak, egymagam.

Akármerre járhatok,
 elhagy és elémkerül,
 vár a másik oldalon,
 követ észrevétlenül.

Falu

Még nem tévedtem el egészen,
a pálmákra is figyelek.
Lombjuk csomókban csügg az égen,
és mediterrán gyökerek

háta bukik ki a homokból.
Itt kurtaszárú paprika
veres füzére őszi napban,
és nádtetők. De annyira

nem tévedtem el, hogy a nap
s a nádtetők fölött ne lássam,
mint csapkodnak a madarak
a tenger déli robájában.

Ismeretlen

Ismeretlen

A sötétben megnőtt a tenger,
jön ismeretlen gyötrellemmel,
alig van part már, ami védjen,
ide jutottam. Szégyen, szégyen.

Én, ki elég voltam magamnak,
most tűrjem el, hogy megragadhat,
fekete hullámára dobhat,
elnyelhet, fölém magasodhat?

Nincs más szerelem, csak a föld,
az ég, - segíts meg, küzdj velem,
ne hagyj el, egyetlen világ,
nincs más szerelem. Így legyen.

Szerelem

Eső esik, fehér az ég,
csattog a víz a tetőkön,
lelassul és megiramlik,
sok eső hull ezen az őszön.

Eső esik, boldog vagyok,
boldog a kezem, a szájam,
fehér az ég, feloldozó,
hull fényesen, haloványan.

Forrás

Kőből vizet fakasztani
könnyebb, mint amit te tettél,
amikor engem mozdulatlan
szikláimból megteremtettél.

Voltam kopár kő, tilalom.
S a szerelem, ki hitte volna,
hogy ilyen rejtett utakon
tör elő váratlan folyója,

s úgy megragad, úgy elsodor,
hogy lélekzetnyi pihenőre,
egy kortynyi időm nem marad,
hogy meg nem állhatok előtte,

vad és szelíd ereje visz
az ég alatt, a föld felett.
Buzog a forrás. Legyen áldott
a te neved.

Feltámadás

A fölemelt és ütőképes karok
lehullanak, ha közelükbe érek,
és minden arcon ott a döbbenet,
elkerülnek, kitérnek.

Mert ott feküdtem a többi között,
a mész alatt, a foszló seregekben,
de megérkezett valami erő,
és kiragadott engem.

Most újra járok. Nincsen még utam,
de fölöttem az édes, tiszta ég,
az eleven föld terül el alattam,
és érzem vállamon az ő kezét.

Otthon

Most tűnnek el a földek mindörökre,
és mindörökre eltűnik a tenger,
mint elapadó víz, magamra hagynak,
úgy úsznak el a sosemlátott falvak.

Födelem épül itt, ebből a fából,
már készülöben sarkok és falak.
Csak oszlopai meg ne rogyjanak,
magasodjék, és legyen biztos otthon.

Hónapok

I

Virágot nyit a szerelem,
és elpusztul naponta.
Virágait és száradó
lombját egyszerre ontja.
Hova legyek már én, aki
csak biztonságra vágytam,
lassan a csontomig fagyok
e pusztuló lakásban.
Szaporodik a keserű,
az édesség fogyóban,
már abba sem fogódzhatom,
aki valaha voltam,
adj házat, érkező tavasz,
húzz falat, mely le nem dől!
Mutasd meg végre, mi maradt
abból a szerelemből.

II

A labirintus útjain
én nem tudok eligazodni,
váratlan nyíló folyosók
mélyén fordulni, kanyarodni.

Nem labirintus ez, mocsár.
A lábam térdig vízben áll,
nem mozdulhatok, hova mennék,
fölbúg az iszap, mint a gerlék.

Nem ingovány ez, sivatag.
Állok a tűző nap alatt,
könyörtelen, forró jelenlét,
nem mozdulhatok, hova mennék.

Egyszál fűnél magányosabbán,
ingoványon és sivatagban,
így vagyok én már, védtelen,
csapkodhat rám a gyötrelem.

III

Hónapok óta elfelejtett,
bár vele voltam. Ideje,
hogyan én is végezzek vele,
de én nehezebben felejték.

A szenvedés eszeveszett,
nem ismer könyörületet,
ahogy a fát viharos égen,
megszaggat, összetép a szégyen.

Korong

Vigyáznak rám barátaim,
a bajban nem hagynak el engem,
vigyáznak rám, hogy el ne hulljak,
de nem lehet aludnom, ennem.

Egy korong pörög szakadatlan,
én a közepén mozdulatlan,
nappal és éjjel iszonyatban,
szemem örökké lezáratlan.

Átok

A csontja tüzes nyárs legyen,
égesse porrá önnön húsát,
mint ami engem szaggatott,
szaggassa olyan nyomorúság.

Bennszakadt emlékezetét
ne kuporgassa kegyelet,
mint ki sosem volt, úgy legyen
megtagadott, elfeledett.

Számvetés

Megmértem őt, és könnyűnek találtam.
Csak vágyaim véletlen otthona,
ahol én hittem, nem volt ott soha,
csak magam éltem e várakozásban.

Egyedül voltam, hiába kerestem,
nem kínzatott ő azon a kereszten,
én függtem ott becsapva, ostoba,
most elfordulok, útjára ereszttem.

Mint a vizet homokos ágya,
elengedem, és maradjon magára,
már minden hullám messzebbre taszít,
nem érzem többé hányódásait.

Népliget

Azóta áll a délelőtt,
nem alkonyul soha felette,
aranya egyre tömörebben
súlyosodik a levelekre.

A külső-belső ragyogás
feltölti, kidagad a képből,
már roskadoznak terei
a nem szünő nap nehezétől.

Emlékeim közé akasztva
himbálnak, mint a duzzadó zsák,
és megfeszülve pattanásig
fényesednek azok az órák.

Kénsárga platánok alatt,
lehullott lombokon hevernek,
s nem kelnek onnét fel soha,
nem indul el a két szerelmes.

Eső

Zuhogott szakadatlanul,
hullott a tetőkre, falakra,
örök esőben ragyogott
a szeretők fedetlen arca.

És kapualjtól kapualjig,
padtól padig, heteken át,
fölköcsözött ég nehezedett,
testükön ázott nagykabát.

Az üres erdők, a hidak,
és minden utca velük ázott,
köröskörül emeletek,
fűtött falak, száraz lakások.

Nekik csak a végállomások,
csak a lakatlan ligetek,
csak a lehulló ragyogás,
csak az eső, csak a hideg.

A kályha mind kihül bizony
s kihül az emberek lakása,
de fennmarad, akár a hold,
fedetlen arcuk ragyogása.

Aranyerdő

Nőgyörgy

Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy

Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy

Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy
Aranyerdő, Nőgyörgy

Fa

Egyik faltól a másikig
annyi a hely, mint én magam.
Szemem két vízszintes vonal,
arcomnak még csak nyoma van.

Olyan vagyok, mint az a fa,
mely alakját a rostba vájja.
Ó, irtózatos gyökerek,
eresszetek a napvilágra.

Könyörgés

Most teszem első lépéseimet
a puszta földön. Ennél nehezebb
az sem lenne, ha járnék kifeszített
egyszál kötélén. Könyörüljetek.

Halottaim, a mozdulatlanok
többé nem tartanak velem.
Elindultam, és egyedül vagyok,
forduljon felém, aki eleven.

Haláluk biztos mérce volt a jóra.
Most ugyan hol találom,
hol lakik igaz nyugalom, milyen
veszendő szalmaszálon?

Pedig süt valahol, ragyog
egy igazabb lét napvilága.
Adassék végre emberi bizonyság,
hogy nem élek hiába.

Ábrahám

„....Mikor Ábrahám kijött a barlangból, gondolkodott szívében: ki teremtette az eget, a földet és engem? Imádkozott mind egész nap a naphoz. Este lenyugodott a nap nyugaton és fölkel a hold keleten. Reggelre lenyugodott a hold nyugaton, és fölkel a nap keleten. Mondta: Nincs erő ezek kezében, Úr van fölöttük, hozzá fogok imádkozni, előtte borulok le. “

(BÉT HÁMIDRÁS)

Mint cethal kiveté a barlang
az éj önmagát feltakarja
az újszülött világ kitarul
először lépett ki a partra

Feljött a hold az üde űrben
bolygók ragyognak sokasodva
a csillagok csóvája hűsen
csapódik reng a mennyek odva

Lement a hold feljött a nap
az árnyék nyúlik körbefordul
a csillagok elfogytanak
szőlőszemek mézgája csordul

Lement a nap feljött a hold
szőlőszemek ragyognak újra
valami hang hasad az ég gerezdje
a fény fokain át valami szellem ujja

Lement a nap lement a hold
mi fogja által az egészet
emelkedik és lezuhan
e folyton újuló enyészet

Ha zuhan is mindig előre
bolygók érnek a venyigéken
a színek tarka legyezője
összezárul az egyetlen fehérén

Jób

Mert fiaim és lányaim
elégtek, és velük a sátor,
és gyötrelemmé lett a testem
a sátán undok ótvarától,

s barátaim, az igazak
- mely ártatlan életem érte -
közömbösen bölintanak
a nem érdemelt büntetésre, -

nem ezekért, nem ezekért
szakadott fel a vád belőlem,
hiszen én nem jutalomért
éltem úgy, ahogy éltem.

De lehet fiam kétszerannyi,
épülhet fényesebbre házam,
s felébredhet a büntület
Bildád-, Cófár- és Elifázban,

én már tudom: nem őriz Úr,
s mi most elért, lecsaphat ismét.
Födelem alá mindörökre
beköltözött a védtelenség,

Josephus Flavius

Lenn vánszorog, porlepte gúzsban,
a nép java. Titusz kegyével,
a díszhelyen, megkoszorúzva
nyugszom én, törvényes kivétel.

A gúny kit illet? Zúg a város,
kövek csapódnak. Lenn a vesztes.
Szenny hull az aggok homlokába.
Sár fenődik a sebhelyekhez.

Az asszonyok emlője tárva.
A söpredék zúg. Hol a város?
Könyvtárai, - ide akartam
jutni, világnak fókuszához –

És a másik, hol az a város?
Hiszen a császár megígérte!
Szurok szitált, és tűz kacsolt fel,
futónövény, a fal kövére –

De majd a mű. De majd a műben.
Évezredek ingája majdan
visszára fordul, s nagy korongja
feldobja majd. Csak ezt akartam.

A fejüket, idáig érve,
mind elfordítják. Nem mutatja
felém az arcát egy sem. Állok,
derékig burkol Róma napja.

Bereniké

Palotáimat odahagytam.
Jóillatú ezüstmedencék,
szökőkutak királyi csendjét,
most itt ülök a sivatagban.

Csontomon elapadt a hús,
bőr sül karomra, koponyámra,
száraz vagyok már, mint a sáska,
kopog a hangom. Jól van így.

Dagadó, hullámzó ökörnyál,
az arca egeimre fölszáll,
s többé nem mozdul el soha,
tüzel a pusztaság pora.

József

Itt senki nem volt nálam nyomorultabb.
Úgy érkeztem, mindenből kivetetten,
ami vagyok, a semmiből szereztem,
most nagy hatalmam jogara kezemben.

Sebeim is azóta kisimultak.
És tápláléka én leszek azoknak,
kik megköztöttek és verembe dobtak,
és szenvedésemen nem iszonyodtak.

Most várok, gazdagon. Testvéreim
jönnek, jönnek a föld ösvényein,
csak egy szavuk legyen - és én, gondviselőjük,
arcomat akkor fölfedem előttük.

Jeremiás

Én mondanám, hogy gyönyörű
a mandulafa friss virága,
de megkeserített az Úr,
hogyan ne lássak, csak pusztulásra.

Nem az én szavam az a szó,
s ha ki nem mondom, agyonéget.
Testemben meddő iszonyat
rakott magának menedéket.

Az anatóti éjszaka
úgy zúg a szélben, mint az erdő.
Virrasztok, s kertem kapuját
megzörgeti az eljövendő.

Hét mese

I

Felhő fölött cikornya, párkány.
Ott könyököl az ősz királylány.
A vőlegényre vár, hiába,
örökre elrepült a láda.

II

Szegény Piroska megy az erdőn,
gyanútlanul megy a tilosba,
rátér szegény a rossz csapásra,
megy az erdőn szegény Piroska.

III

Te vagy a legszebb, Hófehérke!
Ha megtudják, megölnék érte.
De befogad hét igazi törpe.
Mostoha nem néz a tükörbe.

IV

Kicsi tóban kiskacsa fürdik,
rövid az útja parttól partig.
Fölötte óriási szárnyak,
évszázadok hattyúi szállnak.

V

Ha egy fejét levágom,
sarjad helyébe három.
Azt is levágom egyszer:
sárkányom, nem menekszel.

VI

Kivitem őt a partra,
és nem szóltam soha,
kés élén jártam érte,
de nem figyelt oda.

VII

Elindult egyszer egy királyfi
az igazságot megtalálni.
De míg az egyik megtalálta,
az utat sok királyfi járta.

Vackor

Egy körtefa külön-külön
tartja leveleit az égre,
egyforma, tömzsi levelek
sokasága és törpesége.

Görcs görcsre épül, kurta törzs,
s tömör, dinári koponya:
szélfútta esti ég alatt
gömbölyödik a korona.

Hangya

Három vasvörös golyóbis
gurul görbe lábakon,
vélt veszélytől ijedezve,
komoly veszélyre vakon.

Percenként cikk-cakkba rántja,
feldönti a félelem,
csápjaival hadonászva
rohan a tenyeremen.

Kórház

Könyörögjünk mindannyian,
hogy ilyen ágyra ne kerüljünk.
Egészségünk napjaiban
ép tagjainkkal meneküljünk.
Mert földre sose lépünk aztán,
fürdetnek kád fölött a deszkán,
akkor eszünk, ha megetetnek,
fekhetünk kiszolgáltatottan
a gyötrelmes könyörületnek.

Ráncok lepik a lepedőt,
kisimítják, gyűrődik újra.
Mozgásra vágyunk, azelőtt
legsajátabb tulajdonunkra.
A pohárig az asztalon,
kezünket csak az ágy fejéig,
de takarónkon túl a lét
beláthatatlan messze fénylik.

Az épület nyög éjszaka,
az éber ágyak roskadoznak.
És test a testnek válaszol,

a fájdalom a fájdalomnak.
Kinn hordja-viszi a havat,
pörgeti körbe-karikába,
veri a földet, könyörögjünk,
hogy ne kerüljünk ilyen ágyra.

A hófúvások reggelén
egy-egy fa ága még ha roppan.
Ösvényeken járkálok én,
keringek egy üveggolyóban.
Ingatja egy fehér fenyő
nagy berliner-kendője rojtját,
köröskörül a rengeteg,
rigóvidék, cinegeország.

Tíz hét. Kiléptem a kapun,
s előállott az én világom.
Felsorakoztak hegyeim
tologva a látóhatáron.
Megindultak a városok,
karéjba gyűltek körülöttem,
és én első lélegzetemmel
a földet birtokomba vettem.

Télutó

Majd megszólalnak nekem is
a lassan kitelő faágak,
majd szólnak, mint a madarak,
s a törzsek felett föl-leszállnak.

Már csicsereg a föld alatt.
Már körein a benti útnak
a gyökérlakó levelek
elkészültek és megindultak.

És fellobog a nyári erdő,
s patakként csattog minden ága.
Egy reggel majd felébredünk
a csicsérgésre, csobogásra.

Aranyerdő

Ahogy a padlót átüti
a fa, és betölti a házat,
hiába téptem gyökerét,
kikelt a kéretlen bocsánat.

Meleg ruhám, a gyűlölet
naponta szakadozik rólam,
és védtelenül maradok
a lassan rámtörő vadonban.

Átfog, felemel a magasba,
és én vagyok már minden ágon,
s felzúg, ragyog az aranyerdő:
lefoghatalan ifjúságom.

Elfödötten

Kút fölött

Lódul a kút kereke,
akadozik, csikorog,
meggörnyedve mozdulatlan
a kávéra hajolok.

Már az aszály örökös,
hasad a föld, mint a seb,
visszahúzódik a kútban,
a víz egyre kevesebb.

Jobb ennél a vízözön,
zuhogása, csattogása,
tetemei puffadása,
pusztulása, nagy öröm –

Fönn az égen, mint a kő,
egy jön, aztán nagy körökben
kavarognak egyre többen,
szárnyak, csőrök; temető.

Utcán

Mint gyík a bőrét, levetette
a város a telet,
sétálni mennek a családok,
apa, anya, gyerek.

Egy kicsi, két nagy, kézenfogva
mennek a boldogok.
Jó így is. Loholok az utcán,
egyedül loholok.

Egyedül

Magam vagyok. Van takaróm és ágyam,
bárki nyugodtan megalhatik nálam,
nekem is adhatja, addig amíg,
pár órára erejét, izmait.

Csak szerelem ne. Akkor nincs menekvés,
odaadja, és visszaveszi testét,
és tehetetlen, és boldogtalan
újra és újra menteni magam –

Utak

Majd kivetődöm az utakra,
csak megyek, a szelet harapva,
magányosan, megyek, megyék,
míg elhagyom a hegyeket,
míg majd csak a szél fúj felettem,
míg csak a szél, mind élesebben,
ahogy majd egyre távolabbra
csak megyek a szelet harapva,
magányosan az utakon,
és nem hagy el a nyugalom.

Napon

Az a jó, amikor a láb
tapodhat a forró homokban,
ha napon heverhet a test,
az jó, mikor az ember ott van,
nap, víz, homok, csak az a jó,
ha messze gondtól, gondolattól,
nem élni, csak a bőrön át,
csukott szemmel, az az aranykor.

Harang

Zúgat engem a böjti szél,
zúgok, mint a harangok,
zúg a kezem és zúg a lábam,
csak így adok én hangot,
csak zúgok, mint a levegő
fölöttem és alattam,
nyelv nélkül zúgok, kondulok,
zúg megállíthatatlan.

Hold

Az évek szaporodnak,
már rég nem szeretem,
már minden íze elhalt,
már más az eleven,

udvara, mint a holdnak,
világtalan fehér.
És mégis, hogyha látom,
szivemre száll a vér.

Elfödötten

Mégis, útja közben,
tőled elfödötten,
hogya ölel valakit,
mégis, mindörökre,
te villogsz fölötte,
te szemed, fogad vakít,
hogya elzuhannak,
súlyomszárny hajadnak
látja lobbanásait.

Leopárd

És nem volt mozdulatlan óra,
 hogy nyugalom terítse húsét,
 elfáradva és felriadva
 csak gyönyörűség, gyönyörűség.

Vad lombok, égboltok alatt
 csak izmok összevisszasága,
 s az izmokból feltámadott
 az őskorszakok leopárdja.

Eltűnt az a két test, mikor
 hatalmas fejét felütötte,
 az a két arc elváltozott,
 mert ő uralkodott fölötte,

mert ami tombolt, szörnyéteg
 szerelme volt, váltott alakban.
 Viselte a két nyomorult
 gyiloktalan, felfalhatatlan.

Kandúr

Megérkezett a tigris,
 alélt a hajadon,
 és felszökött a földből
 fölénk a vadon.

De éledt az aléló,
 lehullt a lombtaraj,
 s a tigrishördülésből
 maradt a macskajaj.

Száanalom

Zsugorodik szegény gonosz,
 csak rongycsomó, már nincsen arca,
 lohol egyedül, magyaráz,
 undorító sérelme hajtja,

kijár többféle kárhozat
 neki, de irgalomért házal,
 és nincs számára irgalom,
 ami övé, viszi magával.

Ha volna, aki tartozik
 neki akár garasnyi jóval,
 egy pillanatra szánja meg,
 és legyen övé az a sóhaj.

Atyámfia

Köszöntelek, atyámfia, farkas!
 Ha akarod, a húsomba falhass,
 mégis inkább lábomnál hasalhass,
 szeretetem lám ez a hatalmas.

Furkósbót ne érje semmi jusson,
 hanem fényes tisztességre jusson,
 de fogától új vér ki ne fusson,
 akkor dühöm vesseje lesujtson.

Vitorla

Hegytetőn volt az a szoba,
 nem is szoba, csak ágy és ablak.
 Aludt, de engem valami
 megindított, hogy felriadjak,

s az üvegen áradt a tó,
már nappali fényét kibontva,
s szélfűtta, párás szárnyakon
egyetlen korai vitorla

magányosan és boldogan
úgy szállt a puszta ragyogáson,
úgy szállott érintetlenül
a vízen-égen az a vászon,

úgy szállott az örök vizen,
mint hogyha én, kezdetek óta.
De felébredtek karjai
és hullottam, akár a tóba.

Liliom

Ó sűrű vizililiom
ó édességes vad szírom
emlékeimben elborul már
fedi a fekete korom

Valaki úr volt egykoron
napomon éjszakáimon
nyomtalanul elvész örökre
birodalom és hatalom

De idegen határokon
virul valahol a vadon
virul valahol távolodva
kifogyhatatlan gazdagon

Az arc

A len meséje

Most jajgatok, ha megtilolnak,
de vásznak fényessége holnap,
s a legutolsó lobbanás,
a füst után lobog valami más.

Dália

A kerítésen kívül, kutyatej,
vadfű között egyetlen dália.
Dúlt szár, szirombozót, szélfútta fej,
itt is megáll, ha meg kell állnia.

Palota

Kőre követ, kín minden mozdulat,
egy jöttányit sem nőnek a falak.
Ha kőre kő, nem épül fel soha –
és virradatra áll a palota.

Kardnyelő

Leszek mindegyre némább
megfojt minden napom
a torkomban tüzes kard
ki nem okádhatom

Mert állatokból élek
a húsukat falom
mert temető a gyomrom
tömegsír borzalom

Mert más elől falom fel
a keze csontkarom
füvet zabál miattam
fölfordul a napon

Mert ami igazam volt
az egyetlen vagyom
oly gyorsan fölزابálták
nyomát se láthatom

Mert ami igazam volt
én sok ártatlanom
kezet fogok mosolygok
a gyilkos megvagyom

Mert átver a tüzes kard
húsburkon érfalon
s felelhetek hiába
mindenért egy napon

Sivatag

Repedezett vádik ásítanak,
sistereg a homok és tűz a nap,
igazságom a tömlőben apad,
mind kevesebb, mind ihatatlanabb.

Az öröm

A test öröme nyomtalan,
mint hogyha másfelé mutatna,
túl önmagán, túl valami
bizonyosabbra.

A pusztában

Jó otthon ez a sivatag,
annyit mutat, amennyit adhat.
Fát nem fakaszt, s a kaktuszok
levelei le nem lohadnak.

Nem éhezem, nem szomjazom,
elindulok mégis utamra,
s addig megyek a homokon,
míg rálelek az én Uramra.

Meg kell találnom valahol,
hiszen szava hozott idáig,
s ha már számomra szava volt,
valahol megvagyom a Száj is,

mert igazságom súlyai
tűrhetetlenek egymagamnak.
Elevenen elszáradok,
de csontjaim felé mutatnak.

Pelikán

Mint a pelikán, táplálom saját
boldogságom növendék madarát.
Napom egyre erősebben ragyog,
én egyre láthatatlanabb vagyok.

Nyár

Nyugodt vagyok, nincs rossz sorom,
dolgozom, nem gondolkozom,
kezemben lábasok ragyognak,
benővi szájamat a gyom.

Reggeltől estig boldogan
összeszorítom a fogam,
még soha fölöttem ilyen nyár,
határtalan, és hangtalan.

Tél

Hull napra nap, hull, hull a hó,
hull a fehér depresszió,
benn ropog a tűz, mint a dió,
a kályha falára tapadni jó.

Be kéne nyomulni a kályha fala
mögé ahol dübörög a fa,
lobogna az ember húsa, haja,
de a csont, a csont is átizzaná.

Harminc

Amilyen most, olyan maradsz.
Ilyen marad a szem, az arc.
Apálya jön a húsnak, mint a habnak,
de ezek a vonások megmaradnak.

Csak az lesz láthatóbbá, ami van,
csak a fölösleg hull le nyomtalan,
hegyről humuszt, lehordják a napok,
amíg az élön átüt a halott.

Az arc

Harmincon túl az arc
elszabadul.
A rossz, a jó kiütközik
javíthatatlanul.

Hiába, ha a tettetés
tökéletes.
A gyalázat az arcot
szétrágja, mint a szesz.

Minden elvétett indulat
belehasít.
Jelzi a hús a jellem
földcsuszamlásait.

Kivési, meglazítja
a réseket.
Kicsap a szenny az arcok
töltései felett.

Az elhagyott vonásokat
fölveri a vadon.
Harmincon túl az arcon
nincs hatalom.

Ikon

Nemes Nagy Ágnesnek

A makulátlan arcok,
a nyílegyenes vállak
állnak a lapnyi térben,
összeszorítva állnak.

Nincs hely eleven fának,
nincs hely eleven égnek,
alig elég a testnek,
mi elég az igének.

Barna aranyban állnak
úgy eltakarva állig,
csak a végleges arcok
erős vonása látszik.

Az idő megcseréli
minden követ a falnak,
a lapnyi térben állók
hibátlan megmaradnak.

Hiátus

Naptalan, hangtalan jelen,
kiterített szemfődelem.

De áll a múlt, amit megéltem:
nap a napon, és év az éven.

Sóbálvány

Jaj annak, aki visszanéz,
telek, nyarak telnek hiába,
csak a fehér hamu pihéz
Szodomára és Gomorára.

Bibliai

Lakomára érkezik a vendég,
a prófétát a kútba vetették.

Vigadozás, fényben és gyanútlan,
a próféta mennydörög a kútban.

Középkori

Tornyos, lobogós palota,
vele szemben a kaloda.

Zöld mezőben a kasztok,
az urak és a parasztok.

Világos a táj címere,
kinek hús, kinek cibere.

Az érkező ármádiák
nyomában két íródeák.

Egyik benn ül a palotában,
másik kinn ül a kalodában.

Horgászok

Az egyik

Kifogni mindent, mert fut az idő,
horogra rossz keszeg, rongyos cipő,
a szárazon hátha uszonya nő,
csak teli legyen mindig a szütyő.

A másik

Napok, napok, telnek és múlanak,
ülni delek és éjfelek alatt,
de ha a két kar többől kiszakad,
kifogni egyszer azt az egy halat.

Madonna

Fény tartója, fénytelen,
homorú alak,
mozdulata nem lehet
mozdulatlanabb.

Sötét anyának ilyen
világos fia,
a depresszió után
eufória.

Kettős fénykép

Ami ezután jön, nem az enyém,
kettős kép fut az évek lemezén,
más évek ütnek át az éveken,
más történet a történetemen,

egy halványuló, egy élesedő
két testet visz az egyetlen idő,
belépnek egymás lábnyomaiba,
és az anyán áttetszik a fia.

Egy régi budai sírkőre

Mert megadatott itt nyugodnia,
itt nyugszik most Pészáh, Péter fia.
Néhány barátom volt, míg állt a házam,
s szebb volt az ősz, mint más provinciában.

Átváltozás

Zsoltár

Az én Istenem elhagyott
hazugság lakja számat
már minden tettem tettetés
minden szavam gyalázat

Tapogatózom fülelek
szimatolok hiába
világtalan világba vet
egy érzékszerv hiánya

Könyörgök én ügyefogyott
vonj Árnyékodba engem
segítsd le rólam súlyomat
adj részt az enyhületben

Főnix

Féktelen és mértéktelen
a földet a gonosz uralja.
Az Úr egy jelben sincs jelen,
egy szót se ír többé a falra.

A bizonyosság hamuja,
melyből mégis kikel a főnix,
s még megnevezhetetlenül,
de fényesen kifejeződik.

Albigens

1

Az első tiszta mozdulat
 aztán kilóg a lópata
 tehetetlenül sorvad el
 az angyalok pillanata

Mert az igazon győz a rossz
 a rosszon győz a rosszabb
 mivégre mégis ellene
 mondani a gonosznak

2

Mikor a jóra semmi jel,
 jel nélkül is indulni kell
 az egyre sürgetőbb sötétben,

amíg kigyúlva, mint az ablak,
 magam világítok magamnak.

A negyedik

Hétszerte inkább fűttetik
 süt a kemence szája
 akik a hármát felviszik
 sülnék halálra

A három a tűz közepén
 lobog érinthetetlen
 a hétszeres kemencefény
 fényénél fényesebben

Sidrák Misák Abednegó
 a tűzben föl le járnak
 a negyedik ábrázata
 mint istenek-fiának

Dániel megmenekül

A verembe az Úr
 most lép be éppen,

a lepecsételt kövön át,
 a fény háromszögében.

Vándor

Fényére nem hull földi ruha,
 sivatag pora se saruira,
 ahogyan egykor Táré fia,
 fel nem üdítheti senki, soha.

De az elhagyatott
 anyag erőin, a gondolatok
 végső nyiladékain át kiragvog,

s úgy át meg átüti, akár a rongyokat,
 a három vándorét, a hó napon,
 a terebintusok alatt.

A fény

Ha majd lehull, ami hamu,
 kiszabadul a fény belőlem,
 és kiterjed korlátlanul,
 nélkülem is növekedőben.

Prédikátor

Minden dolognak
valaha
rendelt ideje
vala

Leváltak az előjelek
ami van
a kétségbeesésig
bizonytalan

Nincs ideje a rossznak és a jónak
nincs ideje
a hamis az igazság
hült helye

Nem jutni el soha
a küszöbig
egyől a más alig
különbözik

Csak arra vár a végső
igyekezet
hogy megnyilvánuljon melyik
a nehezebb

Kihagyás

Az eredendő eresztékeken
beoson
átpréseli magát minden
halmazállapoton

elég neki egy hirtelen
kihagyás
ahogy a füsttel megtelik
vele a ház

és ami addig épült
hiába
a nehéz hangzatok helyén
idegen dadogása

Átváltozás

Folyton szétfúj és összerak,
a mozdulaton át
mindig feléledő irányban
mutatva meg magát.

Ítélet

Leomolván az idők, mint a várak,
napján a végső elszámoltatásnak,
mindkét oldalon ugyanazok állnak.

Egy szín alatt a jók, a rosszak,
szorongatókon a szorongatottak
enyhületlen egymásba rajzolódnak.

Pedig törekedve hiába
minden idom külön kíválna,
vissza enmaga térfogatába.

De nincs hely ott hiú törekedésre,
nincs mód kitérni a kiterjedésbe,
a bűn kényelme végleg visszavéve.

Ott nincs gonosz már továbbindulóban,
a készületlen kívülebb lelobban,
emlékezete elmarad a porban.

Ott csak a jó az, ami súlya nélkül
felsorakozva útra kelni készül,
a gyöngé híd csak egy hívásból épül,

ha majd beteljesedve
odaátról, áradnak egyre,
a fényből másba, fényesebbe.

A másik

A másik gyorsabb. Övé a vita.
Érveit könnyű váltogatnia.
De folytonos diadala felett
vár irgalommal az egyetlen egy.

Súlytalanság

Alig valami dönti el
hogyan ide vagy oda
kis mozdulatok súlytalanság
állapota

Alig valami ki a bátor
és ki a gyáva
honnét mégis a helyzetek
végső világossága

Ünnep

A part

A parton szakadatlanul
hullámverés
nekifut és visszavonul
minden ütem nehéz

A támadást a part
kiállja
a visszavonulónak
omlana utána

hogy elég és hogy
nem elég
mindig csak lélekzetnyire
a gyöngesség

Január

Lélekzeni
ahogy lehet
jár a levegőben
a lehelet

Magában is
elég legyen
elélni egy
lélekzeten

A téli arc
fölött megállva
kibontja fehér félkörét
a pára

Június

Eső eső
hullása fényesen
a köveken kirajzolódik
hol a helyem

De hangtalan
csak ez de annyira
suhog a föld
ábráira

Eső megint
szakad és elpihen
eső igen
eső igen igen

Napok

Már távolodva Ennyi csak
nincs más jele
ha bekerít a nehezét
elbírom-e

De újra és hatalmasan
annyira más
a levegő a fák a kéz
csupa csodálkozás

Július

Mert minden mozdulat a föld
színe felett
nagy éjszakák fehér napok
hoznak mind közelebb

Mind közelebb hoznak a nagy
fehér napok
közeledik az aki vagy
aki vagyok

Egy este

Egy város a folyó felett
ahogy a fák
ahogy mind járhatatlanabb
közegen át

Az ablakok tetők ahogy
mind nehezebb
rohamokban sötétedik
velem veled

A hely

Az annyiféle eltűnő
lehetőség helyett
elérni az egyetlen egy
időt helyet

Elérni végre ahova
hívása van
ahova érthetetlenül
ahova boldogan

Ünnep

Így Ez vagyok És ez
Es ez te Így
Feléled éli általad
megrendüléseit

Csak ez Csak mindig így Soha
még ünnep csak veled
ha súlyod és ha súlytalan
földek vizek felett

Várákozás

Várákozás nem szóra vagy
mozdulatokra nem
csak tudni azt hogy valahol
ott vagy jelen

Hogy valahol házak között
nyílt utakon
ha ennyi szüntelen öröm
és semmi fájdalom

Körvonal

Ki vagy a beszéd nevetés
pár történet nem ad
az éjszaka is alig egy
körvonalat

Ott akkor együtt úgy se mint
most itt magam
ki vagy nem volt megtudható
csak annyi nyugtalan

Úton

De hogy ki vagy valóban én
mégis tudom
hogy zaklatottan mint a szél
mindíg úton

hogy elég hogy elégedetlen
léted hová vezet
hogy ezután mindenfelől
utad leszek

Béke

És én ki vagyok Igen eddig
Most mintha nem
Világosság váratlanul
most mintha Istenem

Ami eddig mozdíthatatlan
most vége
most végetért a háború
most itt a béke

Ledőlni

Ledőlni mint a fal
ledőlni tehetetlen
világosságom aki vagy
ne hagyj el engem

Elhullani
hogy édesen a fagy
világosságom aki
ne hagyj

Egy fa

Fa törzse ága
egy téli akna robbanása
vitt a vonat valahova
és az ablakból egy fekete fa

Egy rajz

Néhány sötét
vonal alig
hogy meghagyott
magából valamit

Egy híd talán
a töredék
hajlat fölé
egy faág mintha még

Csak a faág
a fele híd
körül a felszabadult felület
érvénye tanusít

Micsoda madár

Ne félj

Ninive Babilon
feltámad és lehull
ne félj én szolgám Jákob
szólott az Úr

Nem veszhet el
magod a pusztulásban
mert szövetségünk
számontartva nálam

Ama napon
kell még elémbe állnod
hogy színem előtt
tégy majd tanuságot

Ígéretem
akkor én is beváltom
ott elborít
végső kiáradásom

hogy így légy teljes
látásommal áldott
szólott az Úr
ne félj én szolgám Jákob

Micsoda madár

Ahogy az egyik nép a másikat
áthatja néha itt
mutatja a legvégső változás
lehető módzatait

A gyöngéd elmozdulások szöge
egy dalfoszlány ahogy
eredetéből elágazva híven
amott is felragyog

Vár sík mezőben egy madár
micsoda ég alatt
ameddig meg nem virrad mindörökre
sík fényben hívogat

Bálám

Legelébb is a Bál hegyén
hét oltárkö emeltetett
hogy Jákob átokkal veressen
az égőáldozat felett

Hét tulkok hét kosok leölve
lesi a móábita nép
az idegen prófétaszájba
hogy adja Isten az ígét

Akit a Móáb fejedelme
Arámból idehozott
három ízben szólt vala Bálám
és megáldotta Jákobot

Bálámról újra

Átok feszítette a gégét
és áldást kellett mondani
lenn a sivatag napsütésben
Jákob sértetlen sátrai

A létezés ha leomolva
mind ami volt megméretik
adassék akkor szó megáldani
a Móáb népeit

Babilon

Néha azon gondolkodom
miféle hely volt Babilon

Az áttelepítés mi másra
való volt mint gyarapodásra

mert az Úr akarata végett
lett ott a nép az amivé lett

a nagy kavarodás alatt
mások helyett hogy megmaradt

hogy őrizte eredetét
Babilon volt a menedék

de emlékezve a hazára
keservesen szólt az a hárfa

Jákob

Mikor Jákob Háránba indult
s az itatóhoz érve
végül Ráhelt is ott találta
hogy megszolgáljon érte

hitte azt Úr ígérését
hogy célja van vele
és ivadéka annyi lesz
akár a tenger fövénye

Aztán mikor keze nyomán
a földből víz fakadt
nem tudta népére mi vár
füst csontszilánk salak

Ézsauról

Bár nagy szándék intézte így
megfellebbezhetetlen
nem volt kétely se lázadás
az Úr döntése ellen

Bizalmunk benne nem inog
Jákob jussa megáldva
olykor mégis eszünkbe ötlük
Ézsau becsapátása

Felelet

Túlélni tudta nem lehet
hiszen ő volt a holtabb
mint akik körülötte már
csak szétszórt hamu voltak

de mert mindannyiuk helyett
kellett helytállnia
így tette amit tehetett
Lett egyetlen fia

Hászid dallamok

Lemezen nyoma szónak ütemnek
nevetésnek
sír táncol Téged hív Uram
a te halott néped

A népek

A népek tömbjei közül kiválva
tört zúzadékuk közbetapadása
oldódik el a tagolatlanságba

Csak utánuk hogy kilazulni készek
engedni a többit kötő kötések
hogy ami voltak most majd másra lesznek

hogy se határok többé se uralmak
nincs ellenére eme nép amannak
az eredetek érvei kihálnak

hogy a nyelveknek lenne pusztulása
a ragok és a szótövek levásva
hangok helyén hely hangtalan tudásra

Először Jákob indul más terekre
hol más esélyre méretik a mesgye
hogy eltérése terhét letehesse

Először Jákob mozdulata által
mozdul mind ahogy jeléből kilábal
mint a pusztából hetvenedmagával

indul a testnél telitettebb fénybe
tört létezésből teljes létezésbe
Kidronvölgy arany kapuja elébe

A megpihenés

Mielőtt a fény felitatná
a maradék matériát,
hogy majd más mértékrend szerint
épüljön újra odaát,

felszáll a szétszórattatásból
a jeltelen sírok pora,
utolsó útra indul akkor
Izráel felhőtábora.

A földfelszín már horpadóban,
a négy égtáj már dűledék,
vonulásuk mikor lelassul
elérve a hívás helyét,

hogy teljesüljön az ígélet,
poruk porával egy legyen,
még pillanatnyi pihenőre
megállnak a Templomhegyen.

Jelenidő

Én

Egyre kevésbé én aki
nincs nélküled
a napok évek elveszítik
kiterjedésüket

évek órák kigyúlnak éles
körvonalak
egyre inkább én egyre áradóbb
jelenléted alatt

A lomb

Hogy hullna már hogy hullna le
a lomb édes fölöslege

a nyughatatlan lombozat
mely folyton kér hiába kap

szűnne a szüntelen nehéz
hivogatas hitegetés

hagyna ki már hagyna ki végre
kívánczósága késztetése

a túlság fokozatai
múltán hadd lenne az ami

ahogy a súlyos ősz után
csak pusztaság fény a pusztaság fán

Jelenidő

Nincs naplemente Csupa fény
évek vonulnak boldog évek
Folyamatos feltámadás
függőleges fényében élek

Papírforma

Papírforma szerint a
rossznak kell győznie
el se indul a jó a cél előtt
mégis hogy éri be

Hasonlat

Ahogy feltámaszt majd halottainkból
egykor az Úr
úgy gyúl ki most a tudat csipkebokra
újra s újra kigyúl

Ahogy a tudat csipkebokra most
kigyúl
úgy támaszt fel halottainkból
egykor az Úr

Depresszió

Tehetetlenül megalázva
ruhástul a vetetlen ágyba
begöngyölödve mint a lárva

Napok múlnak nem tudni mennyi
magát is túl sok elviselni
ne érjen hozzá senki semmi

Hiába várva irgalomra
a test mind beljebb vonszolódna
be a sötétbe jó alomra

Nyugodna csak nyugodna végre
mindenből számkivettetése
húzódna hulla-görbedésbe

Valami mégis látja hol van
valami rátalál az ölben
vele mozdul feltámadóban

Öregség

Elvásik a test
az öltözet
feslik a vékony
ideiglenes közeg

vonódna vissza
egészen
volna túl már a
létezésen

emészti örömmel
magamagát
helyét a fénynek
hadd adja át

A pillanat

A választóvonal legyűrve
két létezés eggyé vegyülne
valami mégis visszatartja
vár a felfénylő pillanatra

Hőfok

Mert soha nem hagyott alább
jelenlétének hőfoka
az éghajlat megváltozott
ha belépett valahova

Akit már kikezdett a fagy
volt megmozdulni tehetetlen
ahogy föléledt izról izre
az át meg átható melegben

Hisz bárkinek jutott belőle
ha közelébe ért
hát még ha valaki csak érte
hát még ha ő valakiért

Régi freskó

Nyirokciráda
szövi át
a palást feslő
bíborát

Az arcból semmi
nem maradt
csak pusztá folt
vak vakolat

De ami egykor
megidézte
ami a kép
törekedése

a málló állagból
kiválik
a fej körül
tovább világít

Továbbjutás

A továbbjutás

Mikor az anyag összetartó
elemei eloldozódnak
többé nincs mód megváltozásra
a benne lakozónak

amit elért eléterül
amit hiába átall
szembekényszerül élete
torzó állapotával

A mulasztások csonkjait
üres görcsökbe rántja
húzza vissza az elveszített
lehetőség iránya

De minden ami megvalósult
belőle más kapocsra vágyik
és továbbjutni készíti
túlsó teljesebb önmagáig

Ideje van

Ideje van
a megfogatkozásnak
a lényegtől
elkülönül a látszat

leválik minden
felemás
esetleges
vonatkozás

ha van még vonzat
eleven
az is szakadni
kénytelen

míg le nem csökken
puszta lénye
oszthatatlan
végösszegére

Ritmuszavar

Így kell ezentúl
szétrázódnia
visszahatva mindig a léggör
aritmiáira

Roham roham után ha egy
kihagyna legalább
volna még valami erő
egybefogni magát

Majd egy nagyobb ellenlökésre
úgy darabokra hull
hogyan végképp odalenn marad
lenn mozdulatlanul

Az irgalom

Fölemeli vagy lehajítja hogy
mivé lesz
ott végeztetik majd be végképp
azon a limesen

Alig előbb mint ahogy a
sötétség elemésztene
még éppen hogy kinyúlhat akkor
az irgalom felé

Ébredés

Valami felébreszt pedig
semmi se változott
áldott vagyok mégis aki
voltam elátkozott

Vakító színek mindenütt
bennem volt szürke csak
száguldok vánszorogtam eddig
az irgalmatlan súly alatt

Hátszél

Vonszolódik várva ahogy
erői nehezen eresztik
míg eljövendő lábnyoma
váratlanul mégis kitetszik

és mintha hátszél éledzne
a kirótt táv felett
nem visszafogja viszi már
emeli a terep

Húzás

Mert fojt a lét
mint a koporsó
nem tudható
mi lesz velem
minden nap
lenne az utolsó
mert megmozdulni
gyötrelem

Úgy húz a nemlét
mintha volna
valóban végső
nyugalom
függök valami
foghatatlan
el-elfoszló
sugallaton

Fiam

Fiam van áldott
éltető fiam
addig veszendő voltomat
megtartja biztosan

s amíg már külön épülőben
bontja ki önmagát
mégis kísér nem hagyja el
a gyengülő anyát

Őszi fa

Az októberi
lomb a sárga
ütése
szembelobbanása

behatol egyre
hevesebben
tolul fel az
érzékletekben

míg túltelítve
önmagát
más régióba
rántja át

Mozdulatlan

Mert elmozdulni sose vágytam
megálltam a magam helyén
volnék fa fújhatna a szél fenn
tartana lenn a televény

Lehetőség

Egy lélegzetnyi lehetőség
váratlan rés a kényszeren
mindíg adódott valahogy
és ennyi elég volt nekem

Erózió

Nincs kivédeni semmi mód
az emésztő eróziót

ahogy mind magabiztosabban
terjeszkedik benn a tudatban

az induló gondolatot
eltérítik a torlaszok

a szavak foszlánnyá enyészve
széthull szándékuk szövedéke

mintha többé nem volna más
csak folytonos fogyatkozás

de mégis valami belőlem
van egyre inkább éledőben

és lehajol fénylő fölénye
a véges pusztulás fölébe

A testen túl

A por

Por már ami
belőle itt maradt
és megidézni
sincsen akarat

de nem kerülheti
ki mégse
hogyan az a test
tovább is ne kísértse

A testen túl

Követhető még
az első szakasz
de továbbhaladása
már nem az

Nem fogja be
kapkodhat bár a készség
kiterjedő
teljes személyiségét

Csak ami volt
valaha ideát
azt érzékelem egyszeri
léte káprázatát

Megismerés

Mert nem csak boldogság jutott
több kellett hogy legyen
az ami folyton fölemelt
följebb az érzékleteken

Mindig hozzá közeledőben
míg csak teljes kilétét
erőim kinyújtózva végre
egészen utolérték

akkor túl a tapinthatón
megláttatta velem
magát az anyagnál töményebb
világosabb elem

Aki vár rám

A bőrön át akár a stigma
ivódott idegszálaimba
ahogy most csonkán ittmaradtam
hordozom őt tovább magamban

És mikor eljutok a másik
a legvégső elágazásig
vár rám – felé törekedőre –
aki azóta vált belőle

Lehelet

Húsége most
a legnagyobb
melenget
amíg megvagyok

Bár mind messzebbről
kell beérnie
oltalma mégis
eltalál ide

gyöngéden mint
ha lehelet
áthatja ezt a
törékeny teret

Két epizód

Az igazi nyár

Az csak a nyár,
ha hull a hó.
A hőésesen át
ragyog a nyári folyó,

kályha mellől
kánikulára,
látni a fagyból
a nyárra, a nyárra.

Nincs is olyan
nyár igazából,
az igazi nyarat
elveri a zápor,

de a tél közepén,
ha még csak ígéret,
árnyéka sincs
az eljövendő napsütésnek.

Az erdő

A tavaszi erdő vadonatúj.
az ágakon még semmi súly,
csak pillekönnyű zöld lebeg még,
csak rügyecskék, csak levelecskék.

A nyári erdő lombja hatalmas.
A mélyzöld susogásra hallgass,
ahogy alatta alig ébren
heversz a tisztás hűvösében.

Az őszi erdő, az a legszebb.
Sárga-piros lombok peregnek,
sárgul, piroslik, elvilágít
a lámpafényes éjszakáig.

A téli erdő hallgatag.
Hó, hó a fákon, fák alatt,
aki eldől a hó ölébe,
öles hó hulldogál fölébe.

Síkban

Apály

Ahogy egyre távolabb
húzódik el a szó
egyre kopárabb a terep
apad a mondanivaló

Hová a heves késztetés
amelynek nem állhatni ellen
mikor fölráz fektemből és
elindít egy előbb jelenben

Csak még egyszer megélni hogy
a lenti létből kiragadna
mert mind kevésbé bírható
így ideleln magamra hagyva

Érintés

A tabletták a kapszulák
a napokat így alszom át
az ágyam szellőtlen alom
a pusztulást próbálgatom

Egy érintés ébredni késztet
valami malaszt újraéleszt
s a sárból felmagasodóban
vagyok aki valaha voltam

Törés

Minden befödve már
lágyan bebagyulálva
az éles törésvonalak
zsibbadnak tompaságba

De néha egy ék átüti
ott kiszakad a pólya
és ami benn betokosodva
fel-felnyilall alóla

Hagyom

Hagyom hogy a pirulák
hogy a labdacsok
és legyőzni nincs erő
a rossz vonzatot

Roncsolódik az aki
lehetnék pedig
míg van mód még tenni már
hamar eltelik

Jég

Körülfog a jég fogy a hely
már lélekzetre sem elég
a bordák közé beszorít
tüdőnyi csak a tartalék

Majd mégis egy rés odafenn
átengedi a levegőt
ha megindult a rianás
alig a fulladás előtt

Aludni

Telefon Mit mondtam neki
az elme rögtön kiveti
Beszéltem Nem tudom kivel
aludni kell aludni kell

A hangot lefogja a hó
a tudatot az altató
szétfoszlat elfelé terel
így volna jó elmúlni el

Síkban

A tágas térből letaszítva
vonalak mentén araszol
emléke sincs már máshogy is volt
valamikor és valahol

Előbbi léte néha húzná
a síkból fölsegítené
s belesajdul kívánczósága
a teljes magasság felé

A mélyből

De mi húz folyton lefele,
mért nem válthatok szót Vele,
mert a hangját már sose hallom,
és Ő se hallja meg a hangom.

Hiszen ha egyszer hallanám,
valahogy úgy, mint hajdanán,
bénaságom súlyát lebírva
vonszolódnék, ahova hívna.

Hályog

Ha hályog nőtt a szememen
hasítsd le róla Istenem
hadd lássam újra aki voltál
hol a fényesség hol az oltár

Erőért

Legyen Akaratod szerint
mit rám raktál sose sokalltam
tudtam hogy nem rogyhatni meg
míg próbáidat végzed rajtam.

Kis erőt most mégis Uram
és ha a hátamba nyilallik
görnyedésem mélyebb szöge
szándékod irányába hajlik.

Aki vagy

Aki vagy nézz rám szeretettel
ahogy én is szerettelek
az évek nem hiába teltek
voltál velem voltam veled
itt és most újra megkötött
az ő szálakból font közösség
hova lettél nem érlek el
ha szalmaszál ami közös még

Támolyogva

Ahogy támolygok összevissza
dobálnak ütnek a falak
a testem csupa seb hiába
igyekszem lenni józanabb
ha segítenél még ez egyszer
volna utolsó irgalom
lábra állni bár talpalatnyi
de Feléd tartó talajon

Hó

Ha majd a hó Ha majd lehull
a földre ha lehull a hó
a sérült síkokon felépül
egy magasabb formáció

Fehér fekete

A fehér lassan ellepi
elfogy a fekete
és felpuhulva már a felszín
minden göbe görbülete

A tektonikus torzulás
ne legyen látható
az égnek emelt öreg arcot
hadd lepje be a hó

Tartalom

KÖTÁBLA

Mártír / 9
Hogy tűz ne hulljon / 10
Kötábla / 11
Két szonett / 13
Az ítélet / 14
Az élő / 14
Szakadék / 15
A harmadik / 16
Hívás / 17

PART ÉS TENGER

Az emlék / 21
Part és tenger / 21
A kárhozott / 22
A tenger / 23
Veszedelem / 24
A fa/24
Bukott angyal / 25
Kiséző / 25
Falu / 26

ISMERETLEN

Ismeretlen / 29
Szerelem / 29
Forrás / 29
Feltámadás / 30

Otthon / 31
 Hónapok / 31
 Korong / 33
 Átok / 33
 Számvetés / 33
 Népliget / 34
 Eső / 34

ARANYERDŐ

Fa/39
 Könyörgés / 39
 Ábrahám / 40
 Jób/41
 Josephus Flavius / 42
 Bereniké / 43
 József / 43
 Jeremiás / 44
 Hét mese / 44
 Vackor / 45
 Hangya / 46
 Kórház / 46
 Télutó / 47
 Aranyerdő / 48

ELFÖDÖTTEN

Kút fölött / 51
 Utcán / 51
 Egyedül / 52
 Utak / 52
 Napon / 52
 Harang / 53
 Hold / 53
 Elfödött / 53

Leopárd / 54
 Kandúr / 54
 Száncalom / 55
 Atyámfia / 55
 Vitorla / 55
 Liliom / 56

AZ ARC

A len meséje / 59
 Dália / 59
 Palota / 59
 Kardnyelő / 59
 Sivatag / 60
 Az öröm / 60
 A pusztában / 61
 Pelikán / 61
 Nyár / 61
 Tél / 62
 Harminc / 62
 Az arc / 63
 Ikon / 63
 Hiátus / 64
 Sóbálvány / 64
 Bibliai / 65
 Középkori / 65
 Horgászok / 65
 Madonna / 66
 Kettős fénykép / 66
 Egy régi budai sírkőre / 67

ÁTVÁLTOZÁS

Zsoltár / 71
 Főnix / 71

Albigens / 72
 A negyedik / 72
 Dániel megmenekül / 73
 Vándor / 73
 A fény / 73
 Prédikátor / 74
 Kihagyás / 74
 Átváltozás / 75
 Ítélet / 75
 A másik / 76
 Súlytalanság / 76

ÜNNEP

A part / 79
 Január / 79
 Június / 80
 Napok / 80
 Július / 80
 Egy este / 81
 A hely / 81
 Ünnepe / 82
 Várakozás / 82
 Körvonal / 82
 Úton / 83
 Béke / 83
 Ledőlni / 83
 Egy fa / 84
 Egy rajz / 84

MICSODA MADÁR

Ne félj / 87
 Micsoda madár / 87
 Bálám / 88

Bálámról újra / 88
 Babilon / 89
 Jákob / 89
 Ézsauról / 90
 Felelet / 90
 Hászid dallamok / 91
 A népek / 91
 A megpihenés / 92

JELENIDŐ

Én / 95
 A lomb / 95
 Jelenidő / 96
 Papírforma / 96
 Hasonlat / 96
 Depresszió / 96
 Öregség / 97
 A pillanat / 98
 Hőfok / 98
 Régi freskó / 98

TOVÁBBJUTÁS

A továbbjutás / 103
 Ideje van / 103
 Ritmuszavar / 104
 Az irgalom / 104
 Ébredés / 105
 Hátszél / 105
 Húzás / 106
 Fiam / 106
 Őszi fa / 107
 Mozdulatlan / 107
 Lehetőség / 107
 Erózió / 108

A TESTEN TÚL

A por / 111
 A testen túl / 111
 Megismerés / 111
 Aki vár rám / 112
 Lehelet / 112

KÉT EPIZÓD

Az igazi nyár / 115
 Erdő / 115

SÍKBAN

Apály / 119
 Érintés / 119
 Törés / 119
 Hagyom / 120
 Jég / 120
 Aludni / 121
 Síkban / 121
 A mélyből / 121
 Hályog / 122
 Erőért / 122
 Aki vagy / 122
 Támolyogva 123
 Hó / 123
 Fehér fekete / 123